

# جناب صدای همه چی دون!

محمد بحرانی  
درباره‌ی اهمیت  
هنرنمایش  
برای آموزگاران  
می‌گوید

معصومه حبیب پور  
عکاس: غلامرضا بهرامی



## اشاره

تئاتر، سینما و تلویزیون زمینه‌ی کاری و آموزشی مناسبی برای هنرمندان و البته دانش‌آموزان است. آیا فکر کرده‌اید این رسانه‌ها یا عوامل این حوزه را به کلاس ببرید؟ اگر آثار شگرف این عوامل را دیده‌اید، در اثرگذاری آن داخل کلاس و روی دانش‌آموزان شک نکنید.

در این زمینه، یکی از برنامه‌های خوب سیمای جمهوری اسلامی ایران در شبکه‌ی نسیم، «خندوانه» بوده است که به دلیل انتخاب موضوع خنده و همچنین عوامل مؤثری از جمله عروسک، عروسک‌گردان، صداپیشه و عنصر نمایش، بسیاری از بینندگان را به پای صفحه‌ی نمایش می‌کشید.

آیا از دانش‌آموزان خود پرسیده‌اید چه اندازه به هنر نمایش علاقه دارند؟ آیا استعداد یک یا چند تن از آن‌ها را شناسایی کرده و از عنصر نمایش و فن بیان در کلاس برای تدریس یک درس خاص استفاده کرده‌اید؟ از آن جایی که شخصیت عروسکی جناب خان (استاد همه‌چی دون و ببعی) برای کودکان جالب توجه بوده است، گفت‌وگویی با صداپیشه‌ی این عروسک داشته‌ایم که نظر تان را به آن جلب می‌کنیم.

**با تشکر از حضور شما در این گفت‌وگو، خودتان را معرفی کنید!**

من محمد بحرانی هستم. سال ۱۳۶۰ بعد از تولد شیراز را دیدم. رشته‌ی تجربی را دوست داشتم. به اصرار خانواده به رشته‌ی ریاضی وارد شدم و اگر دست خودم بود در

رشته‌ی انسانی ادامه‌ی تحصیل می‌دادم. الان لیسانس بازیگری و کارشناسی ارشد کارگردانی تئاتر دارم.

**چند سال سابقه‌ی کار عروسکی دارید؟**  
از سال ۱۳۸۰ وارد عرصه‌ی کار کودک

و عروسکی شده‌ام. [با خنده اضافه کرد] سابقه‌ام دارد سنگین می‌شود.

## صداپیشه یعنی چه؟

در سال‌های اخیر به کسانی که به جای عروسک‌ها صحبت می‌کنند به‌طور خاص صداپیشه می‌گویند.

**حالا برگردیم به قدیم‌ترها. آیا به صداپیشگی علاقه داشتید و مثلاً آموزگاری در دبستان شمارا کشف کرد؟**

یادم می‌آید که در دوران مدرسه موجبات خنده‌ی افراد را فراهم می‌کردم. اما کسی غیر از خودم و دوست نزدیکم در دبیرستان، مرا کشف نکرد. علاقه‌ای هم به فعالیت در گروه‌های تئاتری مدرسه نداشتم.

اما ورود من به صحنه‌ی هنر، به وسیله‌ی دوستی به نام علی بهرامی فر در دبیرستان اتفاق افتاد.



**شما در کار هنری خود، در واقع با نمایش آموزش می‌دهید؟ آیا این تلاش هنری در فرایند یاددهی-یادگیری مناسب است؟**

به نظرم هنر نمایش در هر جا و دوره‌ای می‌تواند اثربخش باشد و اثر آن از ذهن بیرون نمی‌رود. مثلاً شیوه‌ی سخنرانی در کلاس‌های امروز حتی برای دبستان جایگاهی ندارد و اثر آن زودگذر است. بهتر است آموزگاران حتماً آموزش‌های تئاتری ببینند و در اطراف آن مطالعه و با بچه‌ها تئاتر اجرا کنند.

**از ارتباط با بچه‌ها چه حسی دارید؟**

سال‌هاست برای کودکان کار می‌کنم. مثلاً استاد «همه‌چی دون» که صدایش را اجرا می‌کردم و سال ۸۶ از شبکه‌ی دوم سیما پخش می‌شد، میان بچه‌ها حاضر بود و به سؤال‌های آن‌ها جواب می‌داد. در مجموع از ارتباط با بچه‌ها حس خوبی دارم.

**در دبستان دانش‌آموز خوبی بودید؟**

شیطنت می‌کردم، اما معمولاً از روی درس‌ها خوب می‌خواندم. رابطه‌ام با آن‌ها خوب بود.

**آیا نام آموزگاران خود را به یاد دارید؟**

در شیراز به دبستان فیاض‌بخش می‌رفتم. آموزگار پایه‌ی اول من خانم **موسوی** و در پایه‌ی سوم خانم **جاویدی** بود.

**چه حرفی با آموزگاران دارید؟**

فیلم‌های خوب، انیمیشن‌های روز دنیا و نمایش‌ها را ببینند. آن‌ها باید بازی‌های بچه‌ها را بازی کنند تا بدانند بچه‌ها چگونه فکر می‌کنند. اگر آموزگار یک کلمه از آن اصطلاحات را بگوید، بچه‌ها ذوق می‌کنند، چون می‌بینند معلم از خودشان است.

**شما بازخوردی از اجرای کارهای نمایشی به همراه موسیقی دارید؟**

البته اگر خندوانه را می‌گویید، عرض می‌کنم خانم بارداری نامه نوشته بود که وقتی جناب خان برنامه اجرا می‌کند، من حال خوب فرزندم را حس می‌کنم. این دلایلی دارد که یکی به خاطر تأثیر موسیقی جنوبی است و دیگری وابسته به نیت ماست که می‌خواهیم حال خوبی به جامعه تزریق کنیم.

